

DE ONVERGETELIJKE REIS

© 2017 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 05 3

ISBN eBook 978 94 92561 06 0

NUR 283

Omslag: Aquarel “De onvergetelijke reis” van
Joke Klaveringa jokeklaveringa.nl

Vormgeving: Deul & Spanjaard, Groningen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever

www.mapini.nl

DE ONVERGETELIJKE REIS

MARTIN NIEUWLAND

UITGEVERIJ MAPINI

Als er iets fout kan gaan, dan gaat
het ook een keer fout.

– MURPHY'S LAW

Wat ik ook doe en
hoe goed ik ook mijn best doe,
er gaat altijd iets fout.

– BEN'S AFGELEIDE VAN MURPHY'S LAW

Het kan altijd erger, moeiteloos.

– DANNY'S AFGELEIDE VAN MURPHY'S LAW

Wat die Murphy ook zegt,
één iemand is het allergeest,
erger kan echt niet. Mijn man.

– CORA'S BEWIJS OVER DE FOUT IN MURPHY'S LAW

Hoofdstuk 1

Militaire basis Oberstein, Duitsland

‘Wat is er Unit-5? Ben je bang dat het je niet lukt?’

‘Quinta,’ fluisterde ze. ‘Ik heet Quinta.’

Unit-5, of Quinta zoals ze zichzelf noemde, stond onderaan de bijna tien meter hoge muur van de enorme militaire basis die verstopt lag in de bossen in Duitsland. Ze had geen idee wat er achter die muur was. Ze was nog nooit daarbuiten geweest en ook nooit nieuwsgierig geweest naar de wereld aan de andere kant van de muur.

‘Ik kan meer dan je denkt, sergeant. Veel meer. Die oefeningen die je me vandaag hebt laten doen waren een makkie.’

‘Oh ja?’ had Mike, haar sergeant lachend gezegd. ‘Klim dan maar eens op die muur.’

‘Easy, wedden?’

‘Wedden doen we hier niet. Laat maar zien.’

‘Nee, we wedden wel. Als het me lukt, dan noem je mij een maand lang Quinta. Want dat is mijn echte naam. En niet Unit-5.’

‘Maar je bent Unit-5.’

‘Ik noem mezelf Quinta.’

Ze keek de sergeant koppig aan.

‘Vooruit dan maar, weddenschap aangenomen,’ zei Mike die benieuwd was of het tengere meisje haar grootspraak waar kon maken. Hij had haar de afgelopen zeven jaar intensief getraind. Iedere keer als hij dacht aan de missie waar hij haar voor opleidde,

voelde hij een steek van angst. Hiervoor mochten ze toch eigenlijk geen kind inzetten. Maar in het leger gelden andere regels. Orders zijn orders en je doet wat je gezegd wordt. En dus leidde hij Unit-5 op tot een goed getrainde kindsoldaat, klaar voor een geheime missie.

Quinta deed intussen haar klimhandschoenen aan, testte haar spieren en voelde aan de ruwe stenen. Ze zette haar voet op een uitstekende steen en wilde zich optrekken toen een bekende stem haar tegenhield. Kolonel Wright, de baas van Mike, was aan komen lopen zonder dat ze het gemerkt hadden.

‘Wacht eens even! Wat zijn jullie aan het doen?’

‘Unit-5 gaat op de muur klimmen,’ antwoordde Mike.

‘Is dat wel verstandig, sergeant?’

‘Ze klimt er alleen maar op. Een goede oefening.’

‘Een goede oefening?’ We hebben toch een klimmuur op de stormbaan? Die is daarvoor, niet de buitenmuur.’

Mike sputterde tegen. Quinta maakte van de gelegenheid gebruik om langs de muur omhoog te klimmen. Bovengekomen greep ze de rand en hees zich omhoog. Daarna ging ze rechtop staan, boven op de muur en stak haar vuist in de lucht.

‘Gelukt!’ riep ze triomfantelijk naar de twee mannen die beneden stonden te discussiëren. De sergeant applaudisseerde. De kolonel keek boos.

‘Kom naar beneden, Unit-5! Nu direct, dat is een order!’

Quinta negeerde hem en keek naar het heuvellandschap aan de andere kant van de muur. Wat ze zag benam haar de adem.

Zoiets had ze nog nooit gezien. De wereld waar ze opgegroeid was, was een wereld van grauwe gebouwen en betonnen muren. Maar

daarbuiten! Glooiende heuvels en bomen, bomen zover als het oog reikte. Prachtig!

‘Kom naar beneden, Quinta!’ riep Mike.

‘Oké!’ en Quinta sprong naar beneden; aan de andere kant van de muur.

‘Quinta! Kom terug!’ riep Mike.

‘Erachteraan!’ brulde de kolonel. Hij wees kwaad naar zijn sergeant. ‘Dit is het einde van Unit-5, Mike. Het is afgelopen met haar. Definitief. En dat is jouw schuld!’

De kolonel rende naar de jeeps, ondertussen wild gebarend naar een paar soldaten. ‘Meekomen jullie! Unit-5 is ontsnapt!’

Ze sprongen in de klaarstaande wagens en raceten over het terrein naar de poort. Een soldaat maakte zo snel hij kon de poort open en de jeeps schoten naar buiten, achter Unit-5 aan. Mike zag ze zich verspreiden en het bos in razen. Hij besloot haar lopend te gaan zoeken. Heel ver weg zou ze toch niet zijn. Buiten de muren van de militaire basis begon het bos. Mike volgde de muur tot waar Quinta eraf gesprongen was en liep toen het dichte struikgewas in. Zo nu en dan riep hij haar naam: ‘Unit 5! Quinta! Quinta!’

Hij had geluk. Ze hoorde hem en kwam tussen de bomen tevoorschijn.

‘Hallo Mike.’

Mike voelde zich opgelucht, maar ook boos en bang. Bang voor wat de kolonel geroepen had.

‘Wat denk je wel, Quinta? Zomaar van de muur afspringen en ervandoor gaan? Weet je wel dat je zo het hele programma in gevaar hebt gebracht? En mij daarbij? Waar zitten je hersens?’ Tot zijn verbazing liep er een traan over haar gezicht.

‘Ik wilde alleen maar even in het bos rondkijken, verder niets. Het zag er zo mooi uit. Ik dacht dat het niet erg zou zijn.’

Ze klonk verdrietig en gekwetst. Als een gewoon meisje, schoot het door Mike heen. Ze veegde met een bruuske beweging een traan van haar gezicht.

‘Ik hoor jeeps, komen ze me halen?’

Mike hoorde de stem van de kolonel in zijn hoofd nagalmen. “Het is afgelopen met haar”, had hij gezegd en in het leger betekende dat maar één ding. Dat moest hij voorkomen.

‘Je moet weg Quinta en snel. Vlucht! Vlucht nu het nog kan!’

‘Maa... maa...’, sputterde ze tegen.

‘Wegwezen, snel, ze zijn al vlakbij!’

Hij duwde haar de struiken in. Het geluid van de jeeps klonk dichtbij.

‘Weg! Vlucht!’

Mike zag de rug van het tengerere meisje tussen de bomen verdwijnen. Net op tijd. Met piepende remmen stopte de kolonel naast hem.

‘En?’

‘Hier is niemand, kolonel. Ik denk dat ze al veel dieper het bos in is.’

‘Jullie twee...’, zei de kolonel en wees twee soldaten aan.

‘Ga haar zoeken. Maar neem geen risico. Ze is gevaarlijk.’

De soldaten pakten hun geweren stevig vast en verdwenen het bos in.

Hoofdstuk 2

Het begin van de vakantie

‘Ben jij dat, Danny?’

‘Ja mam, ik ben het, wie anders?’ bromde Danny en wilde de trap op vliegen naar zijn kamer.

‘Wacht even, Danny,’ hoorde hij tot zijn verbazing Ben vanuit de woonkamer roepen.

Pap ook thuis? En geeneens een knallende ruzie? Dat was vreemd.

‘Kom even binnen, we hebben je wat te vertellen.’

‘Ga zitten, Danny,’ zei Cora, zijn moeder, toen Danny de kamer binnen schuifelde. Ze klonk verdacht poeslief en schoof een stoel uitnodigend naar achteren.

‘Wij, je vader en ik, hebben je wat te vertellen.’

Danny kon het niet helpen dat hij op zijn hoede was. Waarom zaten ze zo vreemd naar elkaar te glimlachen? Meestal scholden ze tegen elkaar en vermeden ze het om bij elkaar in dezelfde ruimte te zijn. Aarzelend schoof hij bij hen aan tafel en keek ze om beurten aan.

‘Je weet, Danny, dat het de afgelopen tijd tussen je moeder en mij...,’ begon Ben.

Cora snoof en zei: ‘... en we weten allemaal aan wie dat ligt, hè.’

‘Cora-a, doe dat nou niet. Ik probeer het goed te vertellen aan Danny, zodat hij het ook begrijpt.’

‘Nou vertel het dan ook gewoon.’

‘Dat probeer ik juist, Cora. Maar ik ben nauwelijks begonnen.’

‘Precies en je had het allang kunnen vertellen.’

Daar gaan ze weer, dacht Danny en maakte aanstalten om van de stoel te glijden en te vertrekken. Wat ze ook te vertellen hadden, ze zoeken het maar lekker samen uit.

‘Blijf even zitten Danny, ik kom ter zake. Je moeder en ik hebben na lang beraad besloten om ons huwelijk nog een kans te geven.’

Danny was met stomheid geslagen.

‘Je mond hangt open, Danny.’

Danny klapte zijn kiezen op elkaar.

‘Wat kijk je ons raar aan? Vind je dat dan geen goed idee? Veel beter dan dat we zouden gaan scheiden, toch? Dat zou je toch ook niet gewild hebben?’

Danny begreep dat een eerlijk antwoord hem zeker niet in dank afgenomen zou worden en hield zijn mond. Zijn vader ging verder.

‘Maar we vinden allebei dat we daarvoor een andere omgeving nodig hebben. Als we met zijn allen hier in huis blijven zitten, tja...’

‘... dan is het zeker kansloos,’ mompelde Cora.

‘Cora-a!’ Ben keek haar bozig en tegelijk smekend aan. Als een puppy die niet weet of hij moet blaffen of kwispelen.

‘Enniewee,’ zei Ben en pakte de draad weer op. ‘Om een lang verhaal kort te maken. We hebben besloten om met zijn allen eens goed op vakantie te gaan.’

‘Op vakantie? Met zijn allen? Toch niet naar een of andere camping in Drenthe om wekenlang weggeregend te worden?’

‘Maak je maar niet ongerust. Dat gaan we zeker niet doen. We gaan iets bijzonders doen. Echt iets bijzonders. We gaan met zijn allen op avontuur. Het wordt geweldig. Let maar op.’

Op avontuur? Met zijn drieën? Dat leek Danny nog steeds helemaal niks. Maar hij haalde zijn schouders op en mompelde: 'Best.' Ben legde zijn handen plat op tafel.

'Oké zo, Cora?'

Cora knikte en glimlachte.

'Nu ik er nog eens over nadenk, Ben, ik krijg er echt zin in. Het lijkt me heerlijk om elkaar in een romantische en gezellige omgeving opnieuw te ontdekken. Ik zie het helemaal zitten.'

'Ik ook, Cora, ik ook. En nu heb ik trek. Wat eten we vanavond?'

Cora verdween naar de keuken en belde de pizzakoerier.

'Ik ga jullie, je moeder en jou, verrassen met iets dat jullie stoutste dromen gaat overtreffen,' zei Ben terwijl ze aan tafel zaten te wachten op de pizzabezorger. 'Het wordt perfect, let maar op.'

Echt perfect.'

'Waar gaan we heen?'

'We gaan naar Zuid-Italië.'

'Zuid-Italië? Gaan we ook naar de Vesuvius?'

'Zeker, als jij dat wilt, Danny, tuurlijk. Kan gewoon.'

'En Pompeï?'

'Ook.'

'Wow!'

'Dit hadden we veel eerder moeten doen, Ben.'

'Dat vind ik ook, Cora. Maar het belangrijkste is: we doen het nu.'

En dat telt.'

De stemming zat er goed in, Cora klaagde niet eens tegen de pizzabezorger dat hij te laat was. Sterker nog, ze gaf hem een fooi en dat was nog nooit gebeurd.

De druilerige en koude lente ging langzaam over in een minstens zo druilerige en koude zomer. Maar zelfs de regen en de kou, zo vlak voor vertrek, deerde Cora niet. Haar stemming bleef opperbest. ‘Het kan maar beter hier regenen dan daar. Dan genieten we met zijn allen des te meer als we straks in Zuid-Italië lekker in de zon zitten.’

Ben wist de spanning er goed in te houden. Wat Danny en Cora ook vroegen of zeiden, hij hield zijn kaken stijf op elkaar.

Op een regenachtige dag, het was nog maar een paar dagen tot de zomervakantie zou beginnen, zaten Cora en Danny voor de tv te gamen. Ze waren net in een bloederig gevecht verzeild geraakt in hun favoriete game Killer Zombie, toen ze een vreemd geluid hoorden. Iemand reed luid toeterend de straat in en stopte piepend en krakend voor de deur. Verschrikt legde Cora de controller neer en stond op om te kijken. Danny greep zijn kans om haar met één flinke houw te verslaan.

‘Ja, gewonnen!’ juichte Danny, gooide zijn controller neer en kwam naast haar staan.

‘Wat is dat nou weer?’

‘Een campertje. En nog een oud rammelkastje bovendien. Wat heeft die hier te zoeken?’

De deur in de zijkant van het campertje ging open en er stapte een man uit. Hij liep met een tevreden en trotse grijns op zijn gezicht om de wagen heen.

‘Nee! Ben! Het is niet waar!’ riep Cora.

Ben, want hij was het inderdaad, klopte liefkozend op de motorkap, zag de twee verbaasde gezichten voor het raam en wenkte.

‘Kom kijken! Voordelig via internet op de kop getikt!’

Cora stormde inderdaad naar buiten. Maar niet om Ben dankbaar om de hals te vallen en samen een vreugdedansje te maken. Ze bleef met gebalde vuisten en een van woede vertrokken gezicht voor hem staan.

‘What... the hell... is that?’ gromde ze met een rauwe stem in een briljante imitatie van Batman uit Lego Movie. Ben reageerde onverstoorbaar. Hij leek haar toon niet te horen en maakte een weids en trots armgebaar naar het onooglijke vieze campertje vol slordig uitgevoerde reparatieplekken en roestgaten. Er lekte een zwart stroperig goedje onder de motorkap vandaan, olie?

‘Is ze geen beauty?’

Hoofdstuk 3

De doop van Killer Zombie

Buiten stond het trieste campertje verloren langs de stoep. Binnen stonden Cora en Ben als kemphanen tegenover elkaar. Danny hield zich afzijdig. Maar het was hem al snel duidelijk. Wat Cora ook zei en hoe ze ook protesteerde, Ben bleef bij zijn plan.

‘Het is een hartstikke prima camper, Cora. Niet een van de nieuwste, dat weet ik, maar het was een koopje. Gevonden op internet. We gaan heerlijk met zijn drietjes op reis in deze camper. Naar Zuid-Italië. Geweldig avontuur toch?’

‘Met dat vieze wrakke ding tweeduizend kilometer naar het zuiden reizen en weer terug? En dat is onze romantische zomervakantie waarin we elkaar weer opnieuw zullen ontdekken?’

‘Exact! Neem gewoon een kijkje binnen. Ik weet zeker dat jullie enthousiast worden.’

Met een vies gezicht klom Danny het campertje in en snoof. Het rook er lichtjes naar spek en nog iets, de geur van blote voeten die een hele dag zonder sokken in plastic gym schoenen hadden gezeten.

Cora kwam achter Danny aan. Ze snoof nadrukkelijk en keek Danny achterdochtig aan, alsof hij het was die de stank veroorzaakte.

‘Ja, ja, hij moet nog een beetje gelucht worden,’ zei Ben vanaf de bestuurdersstoel. Hij klopte op de stoel naast hem. ‘Kijk Cora, een perfecte stoel voor jou. En Danny kan op een van de bankjes bij het tafeltje zitten.’

Cora keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de bijrijdersstoel. Hij was vaalbruin, vol vlekken en flink doorgezeten. Ze plukte met een vies gezicht wat haren van de rugleuning, veegde kruimels van de zitting en ging zitten zonder iets te zeggen. Ze staarde naar het dashboard.

‘Het stuur is verbogen.’

Ben antwoordde laconiek: ‘Hij stuurt anders prima, volgens mij hoort het zo.’

De pook stak scheef en vermoeid uit het dashboard. Midden op het dashboard zat een snelheidsmeter, het glas was gekrast en dof van ouderdom. Toen Cora op de ster in de voorruit wees, mompelde Ben: ‘Ach wat, dat kan zo’n ruit prima hebben.’

De vloer was viezig zwart, gevlekt en bobbelig van het aangekoekte vuil. Bij iedere stap die Danny zette, maakten zijn zolen een vreemd zuigend geluid.

Achter de bijrijder stoel was een tafeltje met twee bankjes. Danny klapte de zitting van een van de bankjes omhoog en trok een vies gezicht. Er kwam zo’n smerige walm uit dat hij het haastig weer dichtklapte. Cora riep over haar schouder: ‘Nou Danny! Dat doe je maar buiten.’

In de andere zijwand zat een kleine deur naar buiten. Naast het deurtje klampte een minuscuul keukenblokje zich aan de wand vast.

‘Er komt geen water uit de kraan.’

‘De watertank is natuurlijk nog leeg, Danny. Die mag jij straks vullen.’

‘Waar moeten we slapen?’

‘Ons tweepersoonsbed is achterin, tegen de achterwand.’

Het was een smal bed, nauwelijks voor twee personen geschikt. De matras was duidelijk aan vervanging toe. Hij was vlekkerig, rook naar kots, oude etensresten en hond.

‘Er klopt iets niet aan dit campertje,’ zei Danny.

Cora lachte schamper: ‘Wat klopt er wel aan dit campertje?’

‘Ik begrijp al wat je bedoelt, Danny, er is maar één bed. Dat heb je goed gezien. Ik had gedacht dat jij in een tent slaapt. Dat geeft jou en ons...,’ hij knipoogde naar Cora, ‘... de nodige privacy.’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Het is het stuur.’

‘Hè? Wat? Wat bedoel je, het stuur?’

‘Het stuur zit aan de verkeerde kant.’

‘Verrek, Danny, je hebt gelijk.’

Hij trok er zo’n verbaasd en verongelijkt gezicht bij, dat Cora in een lachstuip schoot waar ze de rest van de dag niet meer vanaf kwam.

De volgende ochtend werd de straat gewekt door het geluid van een radio. Het was pas halfzes maar Ben was met een emmertje en zeep driftig aan de slag gegaan om het campertje schoon te krijgen.

Cora zag het een uur lang aan en belde toen de schoonmaakster.

‘Neem vooral genoeg hulp mee, want het is een enorme klus.’

De schoonmaakploeg arriveerde precies op het moment dat Ben met een emmer vol zwarte stinkende troep uit het campertje stapte en riep: ‘Zo, dat ziet er goed uit, alleen nog een zeempje eroverheen.’

De schoonmakers bekeken de drab in zijn emmer, keken in het campertje, snoven de lucht op en barstten in lachen uit. Ze haalden een paar containers met desinfecterende middelen uit de

achterklep van hun Mercedes en deden alles nog eens flink over. Om halfvier werd de laatste hand gelegd aan de binnenkant. Cora bekeek tevreden het resultaat.

‘Jullie hebben een wonder verricht. Ook al blijft het een oud kreng.’ Ze had gelijk. Het houten keukentje probeerde weer te glimmen, de bankjes leken schoon en de vloer plakte niet meer zo erg. Terwijl de schoonmakers aan het werk waren had ze Ben naar de stoffenhandelaar op de markt gestuurd om een nieuwe matras en twee kussens voor de bankjes te kopen. Cora haalde lakens, maakte het bed op en complimenteerde de schoonmakers. ‘Ik dacht niet dat het jullie zou lukken.’

‘Nou, om eerlijk te zijn, zo smerig heb ik ze nog niet eerder gehad, maar het is weer schoon. Min of meer althans en daar gaat het om. Eigenlijk zou je de voorstoelen opnieuw moeten bekleden. Hebben jullie daar nog tijd voor? Ik weet wel een goed naaiatelier.’

‘Dat gaat niet meer lukken. We vertrekken morgen.’

Ben stootte Danny aan en zei trots: ‘Ik zei het toch, een beauty. Eigenlijk zou hij nog een naam moeten hebben, vind je niet? Wat dacht je van Zorgeloos of Sunburner? Of wat dacht je van De Vrijbuiters of De vrolijke Zwervers?’

Danny keek hem aan of hij water zag branden.

Dat ding? Een naam?

‘Een naam? Om op zijn grafsteen te zetten?’

‘Kom op Danny, niet zo flauw, denk eens mee.’

Een van de schoonmakers klopte op de motorkap en zei: ‘Leuk dingetje hoor, rechtstreeks uit Engeland geïmporteerd? En het bouwjaar? Wat denk je, van voor of na de tweede wereldoorlog? Nee, prima dingetje hoor, toen maakten ze nog degelijk spul, zonder al

die flauwekul als een airco. Echt geweldig als je in de zomer naar het warme zuiden gaat.'

Hij bulderde van het lachen. Nog nahikkend stapte hij in zijn zilvergrijze Mercedes en spoot weg.

Ben legde zijn hand op Danny's schouder.

'Laat hem maar lachen, Danny. De koeling die er in zit, zal best prima werken en anders draaien we gewoon het raampje open. Maar we waren bezig over een leuke vlotte naam die bij onze camper past.'

Hij filosofeerde nog even door en kwam op namen als Easy Rider, Happy Rokers en Sunchaser. Zo mummelde hij blij verder, tot Cora hem naar binnen riep: 'Ben! Help je even spullen pakken om in te laden? En kom je dan mee naar de supermarkt voor inkopen? Als je echt met dat ding wilt vertrekken, moeten we ook wel wat boodschappen meenemen. Behalve als je denkt dat dat wrak het einde van de straat niet haalt. In dat geval hoeven we niets in te pakken. Zeg jij het maar.'

Ben grinnikte ondanks de hatelijke opmerking. Het ging niet van harte, maar hij zette alles op alles om de sfeer zo goed mogelijk te houden.

'Als jij nou intussen een naam op de wagen schildert, Danny. Lijkt me tof. Sunny Camper is mijn favoriet, maar doe jij maar wat jij leuk vindt. In de schuur staat nog wel wat verf en kwasten.'

Hij verdween het huis in. Al snel galmde hun gekibbel over straat.

'Ik ga echt niet in dat ding op pad, Ben.'

'Toe nou Cora-a, het wordt echt hartstikke leuk, let maar op. Het is avontuur en dat is wat we nodig hebben.'

'Ik had verwacht dat we eersteklas naar een villa aan de Côte d'Azur

zouden vliegen. Zo'n villa met veel marmer en een zwembad voor mij... eh voor Danny. Geheel verzorgd, met kok en dagelijkse schoonmaak. Nu wil jij ons met die rotte rammelkast van je dwars door Europa jagen in de hoop dat dat ons huwelijk zal redden?' 'Cora, je weet wat we hebben afgesproken bij de therapeut. We moeten iets onverwachts doen. En het is goed voor ons allemaal. Kijk eens naar Danny, die kijkt er ook enorm naar uit. Hij vindt het geweldig. Hij wil zelfs de camper een naam geven. Is dat niet fantastisch?'

Buiten stond Danny zich te verbijten. Hij wilde dat rotte kreng helemaal geen naam geven.

'Ik zal hem krijgen,' mompelde hij en haalde een blik knalrode verf uit de schuur. Hij kwastte de naam met grote vette letters op de zijkanten van de camper. De verf droop van de letters af. Het zag er lekker bloederig uit. Tevreden bekeek hij het resultaat. Ben kwam naar buiten en trok zijn wenkbrauwen in afkeuring omhoog. Achter hem stond Cora.

'Wow,' riep ze voor Ben er iets van kon zeggen. 'Killer Zombie! Cool Danny!'

Toen ze het beteuterde gezicht van Ben zag, schaterde ze het uit.